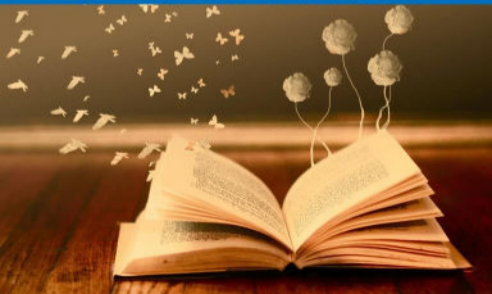

YAZARLIĞA İLK ADIM

İstiklal Marşı

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen ul sancak
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır parlayacak!
O benimdir, o benim milletimindir ancak!
Çatma, kurban olayım, çehreni ey manî hilâf
Kahrımın arkam bir güf... ne bu şiddet, bu cefâ?
Şunu olmasın döşerim katırımın sarmal belâ.
İlköde, İllâk'a taşım milletimin istiklâl.
Ben ezelden beridir bir yurdum, bir vatanım.
İlâhî çığır lâzım zincir vurdular mı? Şaşarım!
Kükremiş sel gelse, bendimi çiğner, aşarım.
Yerimni dağlar, ezigilere sığarım, taşarım.
Gariban illâkım sarmışsa çelik zırhı olmasın.
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imân boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kılıcı canavar!
Arkadaş, yurdumun alçakları sığdırmıyacak
Şeyer et gülseni, çarımın bu lahâzınca akan.
Doğacaktır sana vücdettiği gülseler İllâk'ın,
Kim bilir, belki yarı, belki yaradın da yakın.

Başta yerini 'toprak' diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatan,
Sen şehid oğlusun, incinme, yazıkta, utan.
Verme, dağıtılan alsın da bu cennet vatan.
Kim bu cennet vatanını uğruna olmaz ki feda?
Şühedâ İyâkacak toprağı söksün, şühedâ!
Cân, cinân, lââtin varın alsın da İllâk,
İnşesin tek vatanında beni dâimîda cüdâ.
Dihannın senden İllâk, şudur ancak emel:
Değnesin mi' herdimin göğsüne nî-mârem efil!
Bu emzâr-ki şühâdeleri dâim tenek-
İvedî yurdumun üstünde benim inenek.
O zaman vedâ fe bir secdeler eder vâris-â taşın.
İler cerefandan, İllâk, boşanıp kalk yığın.
Fışkar nîs-â mücerred gîla yerden nî'sün.
O zaman yükselerek arşa değer belki başın!
O zaman vedâ fe bir secdeler eder vâris-â taşın.
İler cerefandan, İllâk, boşanıp kalk yığın.
Fışkar nîs-â mücerred gîla yerden nî'sün.
O zaman yükselerek arşa değer belki başın!

Mehmet Akif Ersoy

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâfını, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmûsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlâlerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.

Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifeni; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk

20 Ekim 1927

“OKUMAK, BİR İNSANI DOLDURUR; KONUŞMAK ONU HAZIRLAR, YAZMAK İŞE OLGUNLAŞTIRIR.”

(Francis Bacon)

GİRİŞ

Sevgili Öğrencilerimiz,

Yeni bir yazı yeni bir umut demektir. Yeni bir beklenti yeni bir sözün demektir belki de. Herkesin söylemek istediği, isteyip de söyleyemediği şeyler vardır hayatta. İşte tam bu anda kaleme sarılıp kağıtlara dökeriz içimizi. “Yazmak, geleceği görmekti”. Üylen Paul Valery yazarak geleceğimizi şekillendirdiğimizi hatırlayalım. Gerçekleştirmediğimizi söylemiş olmuyor mu? Yazmak için okumayı, okumayı bilmek için yaşamayı bilmeliyiz.

Edebiyat zümresi olarak okuma alışkanlığı edinmiş, hitabeti ve kalemi kuvvetli gençlerin birçok alanında söz sahibi olabileceğine inanıyoruz. Okuma alışkanlığı çok gelişmemiş bir toplumda tüm söylemlere inat, okumanın gereği ve önemini bir kez daha vurguluyor, yazarlarıyla dergiyi var eden genç şair ve yazarlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz.

(Bu dergi yaratıcı yazarlık egzersiz programına katılan öğrencilerimizin bir ürünüdür.)

Yayına Hazırlayanlar:

Hülya KIKILI Türk Dil ve Edebiyatı Öğretmeni
Nesrin AKIN Türk Dil ve Edebiyatı Öğretmeni
Yeşil YASAK PERAN Türk Dil ve Edebiyatı Öğretmeni

Kapak ve Dergi Tasarım

Arif Hikmet YATIKCI Bilgi Teknolojileri Öğretmeni

İÇİNDEKİLER

İzmirli Mayı	01
Azadık'ın Gençliğe Hitabeti	02
İçindekiler	03
Yeniden	04
Tokay'ın Kalesi	05
Topyrağı Değerli Karlar	06
Edilmeden İstikrar	07
Karlılar Odağın İçin Nefes Edilmez, Güncel Odağın İçin Sevinmeye Terah Edilmez	08
Bilginin Kaynağı	09
Delirmek Belirlemektir	10
Doğru	11
Oyanı Bili	12
Karlılığı Ayaktaştıran Yabancı	13
Gençlik Akademi	15
Türkçünlük Hakkında Söyleniş	16
Diyili	18
Mevlânî Mevlânî	19
Yıldız	20
En Güzel Şey	21
Deniz Üstü	22
Fi	23
Unutulmuş	24
Mezurlar Yemeği	25

YENİDEN

Kim bilerek ve isteyerek yaptığı hataları yanlışları yok sayabilir?

Dünyanın kuralı bu... Yapmak istemiyorum, bir daha olmayacak ,bu sefer son dediğimiz her şeyi tekrar yapıyoruz. Belki gerçekten yapmayanlar

da vardır. Onlara lafım yok. Aksine tebrik ederim.

Tüm hatalarımız... Acaba en çok yaptığımız hata ne? Kalp kırmak mı, birilerini incitmek mi?... Belki de güvenmememiz gereken kişilere güvenmek. Bence bunlar en sık yapılan hatalar. Ama bir tanesi var ki o, en kötüsü. Güvenimizin boşa çıkması.

Tekrar güvenmek zor. Ama şöyle de bir gerçek var ki herkes ikinci bir şans hak eder. İşte böyle çıkmazda kalıyor insan. Bir yanda merhamet, duygular; bir yanda mantığımız... Çok mu duygusalsız ne? Anlayamadım.

Siz olsanız ne yapardınız? Diyeceksiniz ki hatasına göre değişir. Ben de diyeceğim ki güveninizi sarsmış bir kere. Küçük veya büyük bir şey, ne fark eder? Şöyle bir söz geliyor aklıma " Güven ayna gibidir. Bir kere kırıldı mı eski haline dönemez, can acıtır. " Çok mu abarttım sanki, ne dersiniz?

Hayatınızda böyle kişiler varsa onlara ikinci bir şans verip vermemek sizin elinizde. Unutmayın ki bu karar sizin hayatınızı da etkileyecektir. Sizi bilmem ama ben bu konuda biraz hassasım galiba. Bana hak verirsiniz ki insanlara güvenmek hiç kolay değil, hele şu zamanda!

O yüzden yaşamımızın herhangi bir parçasında kendine yer edinmek isteyen insanları seçerken biraz daha dikkatli ve hassas olmalısınız. Kırmamak ve kırılmamak için ilk şart bu.

Ayşenur ÖRS
11/E

Teknoloji Köleliği

Çağdaş yaşama geçişin en önemli zemin hazırlayıcısı kuşkusuz bilim ve teknolojidir. Buluşlardan yola çıkarak insan gündelik hayatta karşılaştığı birçok zorluğun üstesinden gelebilmiştir. Bize sıradan gelebilecek pek çok şey aslında tek başına birer devrim niteliğindedir. Örneğin elektriksiz bir hayat düşünülemez. Fakat kendimizi kontrolümüzü yitirmeye başladığımız zaman teknolojinin kölesi oluyoruz.

Evet ağır işler yapmıyoruz, pazarlarda satılmıyoruz ama sosyal medya denilen kısır döngü içinde kaybediyoruz kendimizi. İnternetteki paylaşımlara güldüğümüz kadar sevdiğimizimizin yüzüne gülmüyoruz belki de. Gençliğimizi , güzelliklerimizi bırakıyoruz bu yolda. Teker teker kayıyorlar parmaklarımızın arasından. Çok dostu olan ama hiç dostu olmayan insanlar oluyoruz. Durmaksızın çıkan telefon, bilgisayar, televizyon vb. Teknolojik aletlerin en yenisine sahip olmak istiyoruz. Yine bir kısır döngü içinde sürekli o aletin yenisini çıkıyor ve onu da almak istiyoruz. Tam anlamıyla akıllı cihazların akılsız kullanıcıları oluyoruz. Bizim onları yönetmemiz gerekirken onlar bizi yönetiyor.

Uzun lafın kısası ne inançlarımızı yaşayabiliyoruz ne kültürel faaliyetlerimizi gerçekleştirebiliyoruz ne de sosyal aktivitelere katılabiliyoruz. Televizyona dalıp kitapları internette gösteriş rüyalarına girip gerçek hayatımızı unutuyoruz. Her şeyden önce tüketimin ve teknolojinin kölesiyiz. Umarım bu düzeni bir gün yeneden hakkıyla kurarız.

Erdi HIZLI
9/E

TOPRAĞA DÜŞEN KANLAR

Savaşmak... Lanetlenmiş bir eylem. Bütün eylemleri terazinin bir tarafına; savsana eylemini diğer tarafa koyalım. Can alınca, yaralanmış verdiğimiz alınmaz. İnsan öldürmek... Paylaşamıyor dünyanın nimetleri. Becillikini bakanın zayıfluyor insanoglu savaşmak için öne atılıyor. Oysa dünyada herkese yeterli kadar güzellik ve toprak var. Bunı göremeyen insanlar, toprak için can almıyorlar, kanı meye baslıyor.

Masum insanların kanı... Cinayetın diğer adı savaşmak... Sevginin tohumlarını eklememiz gerekirken toprağa kan damlaları döküyoruz. Masum insanların toprak kanı tohumları, su ve toprak kanı.

"Vatan ulvi bir kelime. Özel bir kelime ulusun benliği, bağımsızlığı.. Sevizliğe haykırılan bir cıgıktı özgürlük. Bağırıyor insanlar "Özgürlüğümüze dokunmayın!" diye "Toprağıma dokunmayın!" diye.

Özgürlük içtiğimiz su gibidir. Susuz yaşayamaz insan. Özgürlük olmadan yaşayan insan, kanatları kırılmış kuş gibidir. Uçamaz... Tutsaklığı kabul etmez, özgür yüreklidir insan. Ve savaş başlar insanların özgürlükleri üstüne. Küçük yavrular, kana bıdanmış gömlekler. Gökyüzü ağlar. Ölen insanlar üstüne düşer damlalar. Karanlık bir hava kaplar etrafı.

Ana kuzularının kanları toprağına düşer. Birer birer... Ağlar toprak. Ağlar taşlar. Ağlar ağlar... Susuzdur kuşlar... Ötmez bülbüller. Acısını hisseder vatan. Evriller, düşer üzerine birer birer. Bir annenin sıcaklığı ile kucaklar düşen her evladı. Hepsinin için hayatlarını kaybetmiştir.

Oysa dünya savaşmak gibi bir eylemle kirletilmemeli. Herkesin birbirine saygı duyduğu bir dünya hayal ediyorum. Hiç savaşın olmadığı.. Kanların dökülmediği... Ana kuzularının ölmediği bir dünya... Çocukların ağlamadığı... Babasız kalmadığı... Barışın olduğu bir dünya... Her yerde mutluluğun sarkısını söyleyen kuşların olduğu bir dünya istiyorum.

Savaş biter. Savaşın kazananı olur mu? Savaşmak gibi bir eylem iki tarafa da zarar verir. Korundu vatan ama öldü ana kuzuları. Ulvi bir görevdi onlarınki. Korundular vatani, ıllusu. Onların güzel yüzlerine nur indi parlak ışık yayırlar etraflarına... Bu ışık vatandır ve vatan biz gençlere emanettir.

ESKİMEYEN ESKİLER

Eskiler öyle miydi?

Eskiler diyorum... Anıların imrendiğimiz, yerinde olmak için tüm hayali gücümüzü seferber ettiğimiz, kalpleri temiz, dostlukları baki, sözleri değerli eskiler.

Peki biz nasıl oldu da; böyle güzel insanlardan, bu denli bencil, kendi çıkarları uğruna gözünü karartanlardan olduk? Sözlerini çiğneyen, kalplerini kapalı tutanlardan; sevgiye aç, sevgisini vermeye korkanlardan olduk.

Aynı yapmazlardı bir kere. Onlar, Mevlana'nın da dediği gibi "Yaratılanı hoş görürdü, Yaratandan ötürü." Koşulsuz sevgiyle sırtları kalpleri; ve o denli sımsırt ki içleri, yüzlerindeki o hayat dolu, huzur dolu gülüşlerine yansımada edemezdi.

"İnsanlar sorunlarını dayanışma ile çözerlerdi, " sadece ben"leriyle değil. Bilirlerdi, bir elin nesi var iki elin sesi var..

Çoğu 'cahild' şimdiki insanların sözlerine göre. Okuma-yazma bilmiyorlardı güya. Komik değil mi? O cahil dedikleri insanlar aslında hepimizden bilgindi. "İnsanlığı bilirlerdi; sevginin, aşkın, yaşamın doğru olanını bilirlerdi."

Peki ya onlara cahil diyen o çok bilgin (!) insanlarımız? Onlar bu kadar bilgi ile öğretebildiler mi bize kalpten gelenek sevmeyi, hislerin oyuncak olmadığını, saygı duymayı? En önemlisi, yapılmadan önce düşünmek gerektiğini? Öğretemediler!

Ve değişti. Beyinler boşaldı önce. Hayal gücümüz uçsuz bucaksızken, duvarlara büründü. Kalplerimiz perde çekti odalarına. Sıcak kalpler soğumaya, sevgiler yerini nefrete bırakmaya başladı. Aşkılar yara bandı olarak kullanılıp daha büyük yaralar açtılar.

Sonunda eskiler, yeniyeye döndü. "Yeni?" kelimesinin hiç bu kadar acı getireceğini bilmezdi.

Oysa ki eskiler unutulmasaydı; ecdadımıza sahip çıksaydı, anılar keşkeler yerine her daim iyikiler

BU YERDE
BİR
DÜNYA

"KENDİM OLDUĞUM İÇİN NEFRET EDİLMİYİ, KENDİM OLMADIĞIM İÇİN SEVİLMEME TERCİH EDERİM."

Kendimi "dâhi" hissettiğim tek alan yazı yazmak. Tam anlamıyla başarabildiğim, işte bu diyebildiğim tek yer. Yazmaktan zevk alıyorum. İki bilinmeyenli bir denklemi çözmek bana bir yazıda seçilmesi gereken en uygun kelimeleri seçtiğimdeki mutluluğu, hazı ve ya gururu vermiyor.

Kendimi dâhi diye tanımlayabileceğim tek yerde başarısız olmaktan hep korkmuşumdur. Düşünsenize; yazı yazmak sizin için nefes almak gibi bir şey. Kendinizi ifade edebildiğiniz tek yol. Bunun dışında becerikli olduğunuz veya layıkıyla yapabildiğiniz hiçbir şey yok ve siz başarısız oluyorsunuz. Sonra ver elini hayal kırıklıkları, kendini "gereksiz" ilan etmeler, küçük görmeler... Ama korkmak fayda etmez. Bunun olmaması için uğraşmak gerek. Çalışmak, çabalamak gerek!

Korkak insanlar maskelerinin altına sıklanır. Çünkü kendi benliklerinden, korkularından, başarısızlıklarından utanırlar. Tüm arzularını, hazlarını bir yana bırakıp "el alemin" çizdiği ve istediği tipleri oynarlar. Ancak ben onlardan olmayacağım. Ne benliğimden ne de başarısızlıklarından utanacağım. Toplumun çizdiği ve adeta bir kukla gibi oynattığı sıradan et parçalarından ya da kafasının içindeki bir peynir kutusu büyüklüğünde dâhi olmayan cisim kendi iradesiyle kullanılmaktan aciz olanlardan olmayacağım.

Kim ne derse desin, ne isterse istesin hayallerimden ve kendim olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Kendimi ait hissettiğim alanda mutlu olacağım ve korkularımın, başarısızlıklarımın gurur duyacağım. Vücudumun her hücreesinde kararlılığım, aklımın bir köşesinde Kurt Cobain'in şu sözü hiç eksik olmayacak: "Kendim olduğum için nefret edilmeyi, başkası olduğum için sevilmeğe tercih ederim."

BOYANCI KENDİ OLMAK İÇİN

BİLGİNİN KAYNAĞI

Kıymetlidir öğretene insan , insanın bilgi ile arasındaki köprüdür. Köprünün yardımıyla bilgiye ulaşırız. Öğretmenler bilginin yolundaki yardımcı meleklerdir. Yol gösterip doğruyu öğretirler. Bilgi değerli bir ışıktır. Renkleri ile insanı doğru yola sokar. Bilgisizlik ise karanlıktır. Renksiz ve ışısızdır bilgisizliğin dünyası.

Öğretmen, elindeki bilgi ışığıyla dünyayı aydınlatan nesiller yetiştirir. Her bilgi ile hayat yapbozundaki bir parça tamamlanır. Hayatı öğretene, bilginin ışığını gösterene öğretmenlerin elleri öpülür. Her öğretmen değerli bir elmadır.

Öğretmenin sihirli elleriyle yeşeren ağaçlar gibidir öğrenciler. Öğretmene o ağaçlara gerekli suyu verir. Su bilgidir. Öğretmenin yüreği suya sevgi de katar. Ağacı hem bilginin hem de sevginin suyu ile büyütür. Ağaçlar nefes almamızı sağlayan canlılardır. Öğretmenler o ağaçları özenle yetiştirirler. Toplumun refah ve mutluluğu öğretmenlerin yetiştirdiği ağaçlarla sağlanır. Geleceğin aydınlığı öğretmenlerin ellerindedir.

"DELİRMEK BELİRMEKTİR"

Yurttan kendimi atmamla bel başıgıumdaki ter selini hissetmem bir oldu. Elimle belimi islanmış diye yokla-ken kaldırım taşına takıldım. Allah'ın belası "arnavutlar"! Hava kapalı ve nemli. Ancak yağmur yağmıyor. Çiçekler ağlanmış, çimler nemli. Filler çimenleri ezmiş Çimenler de ağlıyor.

Ayakkabaların ayuğunu vuruyor. Çekiç getirin. Tak-siye param yok. Olsa da vermem. Muazzam iki uzvum var. Ayaklarım! Arkamdan şanlı Osmanlı ordusu – Tımarlı sipahiler en ön safta!- "Allah! Allah!" nidalarıyla geliyor misali, yürütüyorum.

Bir banka oturuyorum. Oturma yerinin bir tahtası eksik. Delirmiş olmalı. Bankta bir evsiz yaşıyor. Evsizliği ona kutsallaştırıyor. Hayallerini evsizliğinde büyütüyor. Elinde bir kitap var. Pek kıymetli bir kitap: "Tehlikeli Oyunlar", "Oğuz Atay", "ilk basım". Soruyorum. "Okuyor musunuz?" Kalkmaya tereddüt etmiyor. Takdir ediyorum. Cevap veriyor. "Okumuyorum." "Çok fazla harf var. Ben yalnızca dokuz tane biliyorum." Kitabı elime alıyorum. Evsizi kitapsız bırakıyorum. Kitapsız herif!

İlk sayfayı açıyorum. Kitap imzalı. Yüksek sesle okuyorum. "Kıymetli dostum Saffet Semerci, tehlikeli oyunlar istiyorsun!" Evsiz –ve kıymetli– ağlıyor. Yaşlı yüzü islanıyor. Gözyaşları kırışıklıklarının kıvrımında trafiğe takılıyor.

Anlıyorum.

"Saffet Semerci bu bankta delirdi."

MEYMAN İZMİR
2014

“DOSTLUK”

Dostluk... Akrabalık, arkadaşlık, yoldaşlık gibi kavramların çok ötesinde bir kavram...

Dostluk güven verir, samimiyet verir, sevgi verir. Dostluk birisini seepsiz yere sevmektir. Ondandır karşılık beklemeden yanındadır, yardım etmektir. Sadece iyi günlerinde değil, kötü günlerinde, zor zamanlarında yanındadır demektedir. Onu ondan çok tanımaktır demektedir.

Herkesin zor zamanları olabilir. Üzülüğümüz kendimizi kötü hissettiğimiz zamanlar da olabilir ve yanındadır düşüncelerimizi biz söylemeden, hissettirmeden anlayabilecek bir dostu ihtiyacı vardır. Eğer yanınızda gerçek bir dostunuz varsa sizi anlayacak, sıkılmadan derdini dinleyecek, yol gösterecek birisi varsa inanın ki her şey daha kolay. Atlatması daha kolay. Ama yanınızda dostunuz yoksa eğer...

Kendimizi kötü hissettiğimiz, yalnız hissettiğimiz zamanlarda birinin gelip “Merak etme, ben senin her zaman, ne olursa olsun yanındayım.” demesi kadar hiçbir şey mutluluk veremez, rahat ettiremez...

Dostundur zor zamanlarında yanındadır olan...

Dostluk paylaşmaktır. İsteklerini o mutlu olacak diye gerçekleştirmek için ne olursa olsun.

Tabi ki de bu söylediklerim için “gerçek bir dost” a ihtiyacımız vardır. Gerçek bir dost...

Eğer sizin de yanınızda gerçek bir dostunuz varsa onu sakın kaybetmeyin sakın...

Dertlerinizi anlatın, sırlarınızı paylaşın ki adı “dostluk” olsun...

“Gerçek arkadaşlık iki bedende bir ruhtur.”

Dilan NAĞMAN
9/E

Oyun Bitti!

Bir Alman düşünür diyor ki "Geçmişini anlamayan onu bir daha yaşamak zorundadır." Sanatta da edebiyatta da bu örneğe rastlayabiliriz. Geçmişten ders almadığımız için geçmişte tekrar ediyoruz. Aslında hayatı bir oyun gibi düşünecek olursak hep aynı sonu yaşamak sorunda kalıyoruz. Ve bu, zamanla yerini bıkınlığa hırsa ve nefrete bırakıyor. İnsanoğlu hep aynı oyunu oynayamaz. Bir bölümünde takıldığında ya oyunu oynamayı bırakır, başkasına yaptırır ya da oyunu tamamen siler. İşte hayat da tam olarak bu! Geçmişte yaptığımız şeylerden ders almadığımız için ilerleyemiyoruz. Başkalarına yaptırdığımızda ise diğer

bölümde takılıp oyunu oynamaktan vazgeçiyoruz. Bugünkü kavgaların, sanat eserlerinin hepsi geçmişte yaşanmış şeylerdir aslında. Biz onları ilerleyemediğimiz için değiştiriyor ve yeniymiş gibi devam ediyoruz.

Nisa Beril BORA
S/E

Karanlığı Aydınlatan Yıldızlar

Öğretmenler görevleri amacıyla bize öğrettiklerinin yanı sıra insanlığın temel taşları olan sevgi, saygı ve hoşgörünün yerine oturmasını sağlarlar.

Hatamızı iyilikle, örneklenirerek söyler ve zarar görmememiz için ellerinden geleni yaparlar. Bizim mimarlarımız ,bizi şekillendiren, gelişmişliğe yönelten değerlerimiz hiç bıkmaksızın yola devam ederler.

Öğretmenlik ölümsüz bir meslektir. Kara bir kuyudaymışçasına daraldığınızda, artık ümidinizin olmadığını düşündüğünüzde size uzanan bir yardım eli kadar kutsaldırlar. Biz öğrenme isteği , merak sorgusu içinde dünyaya gelir ve yaşadığımız çevreyi tanımaya çalışırız. Alemiz her ne kadar öğretmeye ,eğitmeye çalışsa da yetersiz kaldığı yerler elbette olacaktır. İşte o anda yardıma kutsal kişilerimiz, fedakarlarımız olan öğretmenlerimize büyük sorumluluk düşmektedir .

İnsanlar en gelişmiş, duygulu, en seçkin varlıklar olmasıyla beraber aynı zamanda acımasız, cahil ve anlaşılmaz olabiliyorlar. Bu yüzden insan hayatında eğitim kuşkusuz gereklidir ve yeri paha biçilemezdir.

Onları anlatmaya kelimeler kifayetsiz ve yetersiz kalır. Ufkumuzu genişletmek onlara ait ağır bir yükür. Cehaleti oluşturan bizlersek bunu yok etmek yine bizlerin ve saygıdeğer öğretmenlerimizin elindedir. Atamızın da dediğı üzere "Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir. Öğretmenlerden, eğitimciden mahrum bir millet, henüz bir millet adını alma yeteneğini kazanamamıştır. Ona basit bir kitle denir, millet denemez. Bir kitle millet olabilmek için mutlaka eğitimcilerle, öğretmenlerle muhtaçtır." Eğitim olmayan bir yer en fakir yerdir aslında. Biz zenginliği varlık, mal, mülk olarak değerlendiriyoruz ama kim farkında ki en büyük zenginliğin eğitim olduğunun? Bilinçsiz bir toplum meyvesiz ağaca benzer. Ne tat verir ne de heyecan. Okul demek sadece ders, sınav demek değildir.

Karşılaşacağımız en büyük sınav hayattır. Bunun için de kendimizi cehaletten kurtarmak zorlu hayat sınavını geçmek anlamına gelir. Herkes ne yaparsa kendi için yapar. Bilginin bir zararı olmaz fakat ; cahillik her geçen gün insanı yok etmeye meyillidir. İnsanın kişiliğini, değerini belirleyen unsur, düşünceleridir. Her insan zirvede olmayı ister ama aklını kullanabilen bu oyunu kazanır. Eğitimi iyi olmayan bir toplum düşmeye mahkum değildir ;sadece kendini yetiştirmezse mahkum olacaktır. Bilmemek ayıp değil , öğrenmemek ayıptır.

UĞUR KURBAN
2016

SESSİZ AKORLAR

Soğuk bir aralık sabahı, içini güvercinin istila ettiği yatağında güdelerini açtı. Duvarları sesini karanlık öfken krizine, yatağındaki naitalen kokusuna bastırıyordu. Hissesi karanlık , aksında sisimsi olup olmadığından bile haberi yoktu. Tek bildiği kapadığı gaz lambasından gelen loş ışığı önünden önce güvencesi son şey olacağıydı. Bu öfken çemberinde yalnız dengeli adında , onun gibi yitilmişti vakti. Hepsi besa geçmiş hayatlarına acı verici deryasına kapıtaranmıştı kendisi. Ama Jack diğerlerinden farklıydı. O diğerleri gibi kendisi öfkesini soğuk eldivane bırakmamıştı. Biliyordu aksında , elbet bir gün bu soğuk , karanlık , dikizini perde hayatı güdelerini yutacaktı.

Elinde avucunda ne varsa insanın vuranı Jack. Hepsi boy kumar masolarında kendini eğlendirmekte geçmişti. Sonunda elinde ne parası ne işi ne de afisi kalmıştı. O eski güdelerinden geriye kalan tek varlığı da gitarıydı. Gitarını geçmiş akor ve sesleri cesaz katıyordu. O olmadan yaşamıyordu. Belki o gitarıyla yaşayordu ama hayatına acemcasına ses verdiğini bile şüphe etmezdi. Hissesi güvencesizden sonuna polidier bir ışık olmasın rağmen Jack'a büyük bir sempati duyarlardı. Gitarında basıncı her akor , yapıncı her arpej polidierin yitirilmişliği soğuk bakımlan büyük bir tebeşüre çevirirdi. Her ay geçirdiği. Aykardan otuk , güdelerden salt idi. Hapishanesinin karanlık duvarları hala öfken kokuyordu. Jack hapishanedeki en iyi akademi ve tek dostu olan Kristopher ile birlikte buluşuyordu. Birlikte gitar çalıyor , parke şifliyorlardı. Öfken ile yaşam arasında bir boyuna sıkıma bedelleri ortalarına sermiş çalın dırıyorlardı. Aksında tebedden dikizden ağır müzik , biraz da oho yapma acemcasıydı. Müziğin en dolu-dolu hissedildiği anlarda aksının tiri dayanıyıp atıldı. "Hey sen! Kes ya senet müziği!" Jack hayatını adanmış , daha doğrusu adanarak sorunsu olduğu müziğine edilen bu habere karşısında sesiz kalmıştı. " Derdin ne dostum ha? Adan adena atıp püskürtüyorsun. " Sadecce lavs para!"

Adanı yapıncı Jack'ın bu adanı karanlık hiç parası yoktu. Uzaktan kurtulmuş fare gibi duvarlarında. Jack aksını çarpıyor dermanı etti müziğine. Bu , adanı daha da sürütle hale getiriyordu. Anlık bir hazretle adam Jack'ın gitarını elinden aldı ve yere sürükler parçalarıya etti. Jack güdelerine insanınmış. Yene eğilmiş ve parçalarıya olan gitarını veda edinceye şöyle bir bağıtı. Sokakla kısırdığı , sor nefes alıyordu ve aşırı sürüldü. O sürütle herduya dırınci gitarından bir parça alıp adanı kalbise seydiler ve acemcası öfkesi. Olaya ardından kütanelerle dolu bir ay daha geçti. Aylardan şubatı. Sokak rüzgarlarına yapıncı nikk sesleri tıyler tepeticiydi. Jack karanlık gelen gaz lambasından loş ışıkla bir ay önce öfkeli olduğu adanı dırınci. Akıldan çıkartıp cevapız sesleri vardı. Bu arada Kristopher'in ortalarında olmasını da ayın bir sorupla onun için. Ertesi sabah Jack en yakın arkadaş Kristopher'i aramak için hücresinden çıktı. Duvarlarını nurubetmiş dikizlecek hale geldiği uman kütanelerle yitirmeye başladığı. Bir kaç akor ardından sesiz bir ses duydu. "Hey, Jack! Arbasına bakı ana kütene yoktu. Biraz daha ilerledi. Adından yine aynı ses "Jack!"

Konuşma kapıtaran , kalbi , deli gibi çarpıyordu. Akıldan aksın soğuk terler , dolu yağartıncasına yere dırınci. Akıldan geçirdiği eski tutele kalitesi daha da kütaneleriyordu ona. Acaba oho ona ayın mı oynuyorlu? Yoksa gerçekten delirmiş miydi? Herşey loşarak hücresine geri döndü. Kendini aklamaya çalıyordu. Ama aklamacak bir tarafta da yoktu.

Bir gitar aygıtına bir canı kırıncı. Çok pıncıardı ama geri dırınci yoktu. Uyarınca çalıncı. Güdelerini ne zaman kapısına öfkesiyle adanı kütanelerle çalıncıydı. Güdelerinde aksı. Haftalar ayılan , aylar pıncı kovaladı. Artık dayanıncıydı. Her yer öfkeli olduğu insanları haykırıyorlardı. İyiyordu. Artık bir ses veremeyli bula. Öfkeli olduğu insanları çalkıllan aksında , loşarak kütene tıylerli pedin nerratılmasını ilk önce gükürün salıncı belinden çıkardı ve aksına duydu. Silahın çarpıncıncı açtı ve sor kez aksına bakı. Tam tıyler çelecekken ki yuzuncak bir el cesazına dokundu ve şöyle dedi: " Jack , ayın tıyler!"

Jack güdelerini açtı. O kadar geçirmiş ve serencilerini ki artık küçük bir hafızayı kaytı yapıncıdan sonra kendisi teparılıydı. Elinde en değer verdiği klasik gitar , yanında eş ve çocukdan önce bekliyorlardı. Herşey büyük bir adanı soru? " Ben... ben zorduyum?" Eş pıncı bir halde " Tevdesin hayatını " diye yanardı. " Bir kaç saat önce gitar çalıncıdan , sesimiz ayıncıydık!"

Jack güdelerinin gerçek olduğu biliyordu ama insanıncıydı bir sürü. Tekrar tebedden soru ve her seferinde aynı yanardı. Eş dırıncıydı " Neyin var hayatım?" diye sorardı. Jack hiçbir şeyin kalmadığı bu kalbese insanın verdiği rahatsızlıkla " Bir şeyim yok hayatım. " dedi. Eş ve çocuklarına şüphe aksıyla sorardı. Aksının ki yapıncı müzik cesaz müzicelerini yanardı, başka başka dırıncıncı ayılan tek sürütle kapıtaran.

Emihan KARYÜREK
9/8

TÜRKÇEMİZ HAKKINDA SÖYLEŞİ

Türkçemiz her geçen gün biraz daha yozlaşıyor. Bu durumun önüne geçmek ,Türkçemizi nasıl daha iyi ve düzgün kullanabileceğimiz hakkında bilgi sahibi olmak için İl Mahalli İdareler Müdürü Şair Alaeddin İKİCAN ile bir röportaj yapmaya karar verdik. Son derece keyifli geçen bu bir saat bize çok şey kattı. Umarız sizin için de aynı durum söz konusu olur.

-Türkçe'nin doğru kullanımı ile ilgili yaptığınız çalışmalar var mı?

-Valiliğin İl Kültür Müdürlüğü ve İl Millî Eğitim Müdürlüğü kanallarıyla Türkçenin doğru kullanılması yönünde çalışmalar yaptığını düşünüyorum. Diğer birimleri de çalışmalarını esnasında Karamanlı Mehmet Bey'in ve Atatürk'ün Türkçe ile ilgili söylediği sözler ve talimatlar doğrultusunda Türkçenin korunmasıyla ilgili hususları çalışmalarında uygulamaktadırlar.

Şahsi olarak aynı zamanda edebiyat ve şiir ile ilgilendiğim için bu konulara azami gayret göstermekteyim. Şair olarak dinleti, etkinlik, ve gazete, kitap yazılanında tespit ettiğim ve Türkçe'nin doğru kullanımına ters düştüğüne inandığım konulara tepki göstererek tartışma ortamı oluşturmaktayım. Örnek verecek olursak bazı şair arkadaşların "özgün şiir yazıyorum" düşüncesiyle şiirin adı ve dizelerin ilk harfleri dahil olmak üzere tüm şiiri küçük harfle yazıldığını görünce Türkçenin katledilmesine sebep olunduğunu düşünerek bunun gibi, kesme işaretinin hecelere bakılmaksızın rastgele konulması , "de" ve "ki" eklerinin anlamları doğrultusunda kullanılmaması , yabancı harflerin veya kelimelerin kullanılması konusunda tepkimi her ortamda dile getirmekteyim.

-Mekan adlarının yabancı olması hakkındaki düşünceleriniz neler?

-Maalesef gençlerimizin yabancı dil hayranlığı Türkçemizin yozlaşmasına ve ağır bir tabir sayılmazsa katledilmesine neden olduğunu düşünüyorum. Güzel Türkçemiz yalın ve basit olmakla birlikte , kuralları nedeniyle bir bütünlük arz etmektedir. Ancak "v" yerine "w" , "k" yerine "q" , "ş" yerine "ch" gibi harfler özentili yapılarak alınmak suretiyle Türkiye'de kullanılmaktadır. Bunun güzel bir uygulama olmadığını düşünüyorum.

-Sizce Türkçeye sahip çıkma adına neler yapılabilir, dilimizin bozulmasını nasıl önleriz?

-Türkçe ulusal bir dildir. İletişim için kullandığımız en önemli araçtır. Bir milletin var olması için gereken temel özelliklerden biridir. Nesil arasındaki ya da kültür farklılığı bulunan Türk topluluklarında gerek yabancı dillerden özenti gerekse kültürel dil alışkanlığı Türkçemizin gelişmesini, anlaşılabilir bir şekilde uygulanmasını zorlaştırmaktadır. En önemli önlemlerden birini Karamanoğlu Mehmet Bey almıştır. Onun yaşadığı dönemlerde Farsça ve Arapça kullanılmasına rağmen **"Bundan böyle hiç kimse dergahta, bergahta, mecliste ve meydanda Türkçeden başka söz söylemesin."** talimatının bugün de başta devlet kurum ve kuruluşlarının çalışmalarında olmak üzere tüm halkın konuşma ve yazılımlarında dükkan , sokak vs. gibi ad verme işlemlerinde , Türkçeden başka bir dil ,yabancı dilin, kullanılmasının kişiler tarafından benimsenmemesini gerektiğini düşünmekteyim.

Atatürk'ün bu konuda birçok sözü olduğu gibi Türk Dil Kurumu'nu kurması, "Türk dili zengin, geniş bir dildir. Bütün kavramları anlatma yeterliliği vardır." gibi birçok sözü olduğu bilinmekte. Bu sözlerin bugün anlaşılabilir şekilde uygulanması dilimizin korunması açısından önemli etkenlerden biri olacaktır. Devletimizin 'q' klavye yerine 'f' klavye kullanılmasını benimsemesi ve bu doğrultuda çalışmalar başlatması dilimize sahip çıkılması açısından etkili bir çalışma olduğunu düşünmekteyim. Bu konuda devlet ve birey olarak hepimize görev düşmektedir.

-Seçmeli olarak getirilen Osmanlıca dersi hakkındaki düşünceleriniz neler?

Bir dil eşittir bir insan temasından hareketle öğrenilen her yabancı dilin insan gelişmesine ve iletişim kurulmasına katkı sağlayacağı inkar edilemez. Dolayısıyla nasıl ki Fransızca ve İngilizce dilimizin kuralları bozulmadan , ona etki etmeden öğreniliyorsa Osmanlıcanın da öğrenilmesinden zarar olmayacağı gibi kültürel geçmişimizi daha iyi anlayabilmek için yararı olacağını düşünüyorum ancak Fransızca ve İngilizcenin uluslararası alandaki kullanım yaygınlığının Osmanlıca için olmayacağı tabiidir.

Alaeddin İKİCAN'a teşekkürler

Ayşenur ÖRS
11/E

Yaren BAYER
11/E

Eylül*

-Mavi olsun dedim. Ayrılığın ve hüznün rengi huzur
getirsin istedim -

Ve umutla, heyecanla, şevkle beklediğim o büyüğü ay.
Herkesten kışkırdığım o mükemmeliyet.

Sarıp düşen yapraklar, serin bir hava. Serin dediğime
bakma, birkaç saniyelik titreme. Sonbahar işte, Eylül!

Ölüm getirmez mi mevsim, bu ay?

Yazın getirdiklerini götürmez mi senden?

O pırıl pırıl güneş, etini yakıp kavuran... Almadı mı
senden onu?

Envai çiçek. Soldunup öldürmedi mi onları?

Griletirmede mi hayat?

Ne muhterem aysın ey Eylül!

Benden başka kimselere yar olmayasın.

Gönlünü kapırmayasın kıymet bilmezlere

Gel otur yamacıma,

Şiirler okuyayım sana

Uğruna mesralar yazayım!

Gel, gel ve..

Öp beni şakaklarımdan

YAZININ EN BÜYÜK
AYI

MEVSİM MEVSİM

Bir çiçek ver bana
Bir çiçek ve bir tohum
Kokunu sür saçlarına
Baharı getir mevsim mevsim

Hüznü ver geceye
Ver ki yarın güneş
Kalbimden ufka doğsun
Yazı getir mevsim mevsim

Bir umut ver bana
Bir umut ve bir yürek
Sesini kat şarkılara
Coşkuyu getir mevsim mevsim

Korkunu ver geceye
Ver ki yarın güneş
Gözlerinden fikrime doğsun
Yeşilli getir mevsim mevsim

Bir çocuk ver bana
Bir çocuk ve bir park
Gülüşünü tak çehrene
Sevdayı getir mevsim mevsim,

Gülce ÇEVİK
9/A

VICTOR

Victor Victor Victor...

Daha ne kadar kaçıracağım gözlerimi senden ?

Hem de öylesine bakmak istiyorken

Bu yağmurlar benim gözyaşlarım Victor

Gözlerimden akamayan

Bu rüzgarlar benim !

Öylesine üşüyorum ki ellerine muhtaç tenim.

Kaçmak istedikçe gidemiyorum

Bileklerimden yakalıyor zincirlerim

Sen cennete aitsin Victor ,

Benimse içimde cehennemim.

Yaren BAYER
11/E

EN GÜZEL ŞEY

*İyilik nedir? Ne içindir? Kimin içindir?
İyilik bu dünyadaki en güzel şeydir.
Annene edeceğin küçük bir yardım
Kardeşinle oynayacağın küçük bir oyun
Arkadaşına vereceğin küçük bir tavsiye*

*İyilik senin hissettiklerini yansıtır.
Sen mutlulukla yapıyorsan iyiliğini
Karşındaki de mutlu olur.
Eğer zaraki yapıyorsan
Ne sen hayrını görürsün
Ne karşındaki görür*

İyiliğin de amacı mutluluk değil midir aslında?

*İyilik ile mutluluk
Et ile tırnak gibidir
Bірbіrlerinden ayrılmazlar
Ayrıldıklarında eksik kalırlar .*

*İyilik nedir?
Kimin içindir?
Ne içindir?*

*İyilik, bu dünyadaki
'iyi' her şeydir.*

İyilik KÜÇÜKLERİN
DÜNYASI

*DERE ÜSTÜ**

*Yağmur var dere üstünde
Hüzün var bu gece
Haykırıklar var.
Çarıçıplak kaleyi bir ağacın
Güzyaşların yağmur olmasın
Akiyor damla damla pencerelelerden
Huzursuz rüzgar olmasın
Esiş gübreyer bu şehirden
O malın batığına içinde boğulan
Kahnehane sakimleri
Yağmurun saflığından kaçıp
Sığmıyorlar inlerine
Aman! Sakın islamaşın yüzleri
Akmasın o lanet maskeleleri
Sıyahı bir kay lacivertin içinde
Uçayışından midir asıllığı
Benzinden midir güzelliği
Gökyüzüdür tek meskeni
Çatı altıdır en büyük huzuresi
Pembe güllü perdeler göz kırpar
Yağmur hafifler, rahum şaha kalhar
Hele bir içine çekince dere üstünü
Cigerlerine dolar zehirli hüyası*

*Yayıncı: İsmail ÖZKAN
11/5*

Ya

Ya vazgeçmek tümüyle
Ya sevmek yeniden
Akşamın garip yolcusu
Buğulu bir karartı gözlerinde

Ya bırakmak tümüyle
Ya bağlanmak yeniden
Matemin hafif esintisi
Sert bir dokunuş ensesinde

Ya ayrılmak tümüyle
Ya sarılmak yeniden
Sözlerin acıtan keskinliği
Bukle bukle saçlar ellerinde

Ya unutmak tümüyle
Ya öpmek yeniden
Ayın parıldayan ışıltısı
Son bakışlar gözlerinde

Gülce ÇEVİK
9/A

UNUTABİLMEK

Soğuk rüzgarlar esiyordu,
Hüzünlü bir parçanın eşliğinde.
Vazgeçtim çıpınmaktan, yaşlar dolarken gözlerime.
Gidiyorum görmüyorsun, ölüyorum daymıyorsun.
En acısı ne biliyor musun?
Seni bir türlü unutamıyorum.

Ellerim buz gibiyse, gözlerim dolduysa
Bir gece yarısı ansızın, kalbim durduysa
Hepsi senin yüzünden.
Bu karanlık gecenin, bu ıslaklığı
Aklıma getiriyor bakışlarını.

Ne sensiz oluyor, ne de senle
Sen hiç gelmiş miydin ki benle?
Sıcak sıcak bakarken bir ağustos öğlesinde
Çırsıklık ve yalnız, bırakma beni lütfen
Bu soğuk kasım gecesinde.

Sen varken düşlerimin her hecesinde,
Gidemiyorum bir adım daha öteye.
Aşk nedir bilir misin sen?
Keşke birazcık yüreğin olsaydı sevmeye...

Yaren BAYER
11/E

MEZUNLAR YEMEĞİ

16 Mayıs 2015

Kırklareli Anadolu Lisesi'nin 30. Kuruluş yılı . Okulumuz bu güne özel bir mezunlar yemeği verdi. Ne büyük bir şans ki ben de bu müthiş organizasyonda görev aldım. Bence bu çok büyük bir şanstı. Hem bu kadar öğrencinin arasından seçilmek hem de bizim okuldan mezun olmuş birçok insanla tanışmak, sohbet etmek... Üstelik bu okulda ilk senemken. Aslında birçok organizasyonda görev almıştım ama bu gerçekten farklıydı. Organizasyonun büyük olması değildi önemli olan farklı bir şeyler vardı tam olarak çözemediğim . Davete gitmeden önce gerçekten çok heyecanlıydım çünkü kimseyi tanıımıyordum davetlilerden. Üstelik öğretmenlerimle de ilk senem. Benim gibi şanslı birkaç öğrenci daha vardı ama onları da pek tanıımıyordum, sanırım bu yüzden de biraz endişeliydim ama bütün bu endişeler gidene kadarmış. Otele girdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibiydi, üst kata çıktığımda öğretmenlerim beni sıcak bir şekilde karşıladı. Erken gittiğim için pek fazla kişi yoktu , bu da benim ortama alışmam için iyi bir fırsat olmuştu. Derken davetliler gelmeye başladı . Ne biz onları tanıyorduk ne de onlar bizi . Açıkçası bazıları yüzümüze bile bakmıyordu biz de kendi aramızda gelenlerin sayısalcılarını sözelci mi olduğunu tahmin ederek eğleniyorduk. Sonunda oturmuş ve müzik eşliğinde yemeğe başlamıştık. Bir süre sonra gelenlere okulumuzla ilgili birtakım soruların yazılı olduğu kağıtlar dağıttık. Bu arada Arif Hoca'mızın hazırladığı slaytları izliyorduk. Üç yıl önce vefat eden Aimanca öğretmenimiz Bülent ŞENÖY-MAK'ın resimlerinin gösterildiği slaytı izlerken gözlerimizin dolmaması mümkün değildi .

Bir senede öğretmenlerimi nasıl bu kadar sevebilir ve alışabilirdim ? Bu sorunun cevabını Saim Hocamız konuşunca bulmuştum. Seneye öğretmenlerimiz değişecek ve nasıl alışacağımı bilmiyorum . Bir süre sonra mezunların masalarına giderek biraz sohbet ettik. Hemen hemen hepsi bu günlerimizin kıymetini çok iyi bilmemiz gerektiğini defalarca tekrarladılar. Aynı zamanda en iyi, en güzel arkadaşlıklarını da bu dönemde olduğunu söylediler . Bence çok haklılar en güzel, en deli dolu dönemlerimiz. Umarım "Keşke lise yıllarımın kıymetini bilseydim." yerine "Çok güzel bir lise hayatım oldu." derim. Sadece bunları demediler elbette. Meslek seçimi ile ilgili de birkaç cümle söylediler. Mesela : "Kendi isteğiniz, ilgi alanınıza göre meslekler seçin" gibi. Ben de öyle yapmak istiyorum. Herkes doktor, mühendis olmak zorunda değil olamaz da. Mesela ben edebiyata ve psikolojiye aşığım bu yüzden onlara yoğunlaşmak istiyorum. Sevmediğim bir işi nasıl yapabilirim yapsam da ne kadar verimli olabilirim ? Mezunlarla buluşma bana gerçekten iyi geldi . Gecenin sonlarına doğru müzikler çaldı, bizler de oynadık . Uzun zamandır bu kadar iyi vakit geçirmemiştim. Yorgunluğumu saymasam hiç bitmesin istiyordum. Bu arada o gece ilk mezunlardan birinin doğum günümüştü. Ne harika bir şey olmalıdır ! Muhtemelen bunu yazarken birçok şeyi atlamışımdır . Şunu içten söylüyorum ki bunu yazarken bile heyecanlandım. İnanılmaz güzel bir geceydi ,emeği geçen herkesin eline sağlık. Umarım bir gün bana da o masalarda bir mezun olarak oturmak nasip olur .Kim bilir belki mezun olup tekrar bu okulda öğretmenlik yaparım.

İyi ki böyle bir okulun öğrencisiyim. Bir gün bu okuldan mezun biri olarak bir anı defterinde buluşmak dileğiyle...

SAIM HOCAMIZ
A.E

